

Козета наведе глава и зе праздното ведро, което стоеше до огнището. Това ведро бѣше по-голъмо отъ нея и дѣтето би могло прѣспокойно да седне въ него.

Тинардиерица отиде при огнището, опита съ дървена лъжица едно отъ естетата и мърморѣше:

— Вода има колкото искашъ на извора. Не е Богъ знае, каква мъчна работа... По-добрѣ е да изпържа лука.

— Я чакай!

И тя бръкна въ една кутия, отдѣто зе една монета и като я подаваше, рече:

— Дръжъ, змио проклета! На връщане купи хлѣбъ отъ фурната. Ето 50 стотинки!

Козета имаше малъкъ джебъ на пристилката си; тя зе монетата безъ да продума нищо и я пусна въ джеба. Слѣдъ туй тя се изправи неподвижна съ ведрото въ ржка прѣдъ отворената врата на кръчмата. Като че ли искаше да ѝ дойде нѣкой на помощъ.

— Ще вървишъ ли или не щещъ! извика Тенардиерица.

Козета излѣзе и вратата се затвори подиръ нея. Нощта бѣ много тъмна и на небето нѣмаше нито една звѣздица. Ала всички хора още не бѣха си легнали и въ много къщи и кръчми, що се рѣдѣха по пѣтя, свѣтѣше свѣщъ или огънь. Понеже бѣше Коледа, то нѣкои бѣха окачили шарени фенери по стоборитѣ си. Тъкмо срѣщу Тенардиеровия ханъ имаше една дървена сергия, която бѣше прѣпълнена съ разни играчки за дѣца. Стопанинътъ още не бѣ угасилъ фенерчето, та всички кукли, направени отъ стъкло и тенекия, лъщѣха много красиво. Въ първия редъ на лавицата между дру-